

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ'

ΑΡ.443 - 444

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιω. ε' 1-15

7 Μαΐου 2017

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας παρουσιάζει έναν άνθρωπο άρρωστο, βασανιζόμενο για τριάντα οκτώ χρόνια. Η φύση της ασθένειας του δεν κατονομάζεται αρχικά,. Αργότερα, μετά τη θεραπεία, μαθαίνουμε ότι ο πρώην άρρωστος σηκώθηκε, πήρε το κρεβάτι του και περπάτησε. Γι' αυτό και στη χριστιανική παράδοση έχει μείνει γνωστός ως ο παραλυτικός. Ούτε όμως η ασάφεια της αρρώστιας στην ευαγγελική περικοπή ούτε η απόδοση του όρου παραλυτικός από τη χριστιανική παράδοση είναι τυχαίες. Τόσο η αρρώστια όσο και η παραλυσία αποτελούν μεταφορές, τρόπους της ανθρώπινης γλώσσας, που προσπαθούν να αποδώσουν και να περιγράψουν την ανθρώπινη κατάσταση μιας ζωής μακριά από το Θεό.

Οι μεταφορές αυτές, η περιγραφή δηλαδή της ανθρώπινης κατάστασης ως ασθένειας και παραλυσίας, μας θέτουν παράλληλα το ερώτημα: τι πάσχει, εν προκειμένω, πρωτίστως στον άνθρωπο, το σώμα ή η ψυχή; Ή μήπως δεν μπορούμε να διακρίνουμε ανάμεσα στα δυο; Αυτό που μπορούμε πάντως να διακρίνουμε είναι πως αυτό που κινητοποιεί τον άνθρωπο είναι η αρρώστια του σώματος και όχι αυτή της ψυχής. Θέλουμε να στεκόμαστε γεροί και δυνατοί τα πόδια μας. Το ερώτημα του Χριστού, θέλεις υγιής γενέσθαι;, λαμβάνει από εμάς καταφατική απάντηση, αλλά περιοριζόμαστε στη σωματική διάσταση της υγείας και μόνο.

Όμως στη σημερινή περικοπή βλέπουμε ότι στο πρόσωπο του Χριστού διακρίνουμε μια μετάβαση από το μερικό στο καθολικό και μάλιστα υπό δυο έννοιες. Καταρχάς, στη Βηθεσδά, σε εξαιρετικές περιπτώσεις ερχόταν άγγελος Κυρίου, τάραιζε το νερό και όποιος προλάβαινε και εισερχόταν πρώτος στην κολυμβήθρα θεραπευόταν. Παράλληλα, σύσσωμη η πατερική ερμηνευτική παράδοση βλέπει στο θαύμα για το οποίο μας μίλησε σήμερα το Ευαγγέλιο το προτύπωση του βαπτίσματος. Όμως το βάπτισμα δεν είναι γεγονός εξαιρεσίας που απευθύνεται σε λίγους. Αντίθετα, συνιστά μια καθολική κλήση του Θεού προς όλους τους ανθρώπους.

Η δεύτερη διάσταση της μετάβασης από το μερικό στο καθολικό αφορά το βάθος της θεραπείας. Όταν θεραπεύει τον άνθρωπο ο Χριστός, δεν θεραπεύεται μόνο το σώμα του, αλλά ο καθολικός άνθρωπος, ψυχή και σώμα. Και αυτό το βλέπουμε και στη σημερινή περικοπή, όταν το θαύμα δεν ολοκληρώνεται όταν ο παραλυτικός σηκωθεί, πάρει το κρεβάτι του και περπατήσει. Θα ολοκληρωθεί όταν ο Χριστός θα τον συναντήσει στο ιερό χώρο του ναού, όπου ο παραλυτικός έχει πάει για να λατρέψει τον Θεό, και ο Χριστός θα του πει: Ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε. Η απελευθέρωση από την αμαρτία αποτελεί αναγκαίο όρο για να διατηρήσει ο άνθρωπος την υγεία στην καθολική διάσταση με την οποία τη βλέπει το Ευαγγέλιο. Δεν είναι άλλωστε τυχαία και η λέξη που επιλέγει ο Χριστός όταν απευθύνεται και θεραπεύει τον παραλυτικό: έγερε. Έγερση είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στο Ευαγγέλιο για να σημάνει την Ανάσταση του Χριστού. Έγερση εκ νεκρών είναι για τους ανθρώπους η έγερση από την κατάσταση της αμαρτίας,. Η Ανάσταση ως είσοδος στην καινή ζωή της Βασιλείας του Θεού.

Πώς όμως συντελείται αυτή η θαυμαστή μετάβαση από την καθολική αρρώστια στην καθολική θεραπεία; Ο παραλυτικός λέει μια φράση που συνήθως ερμηνεύεται επιφανειακά: άνθρωπον ουκ έχω. Ο παραλυτικός αναφέρεται βέβαια στο γεγονός πως δεν υπάρχει κάποιος να τον βάλει πρώτον στα νερά την ώρα εκείνη που εμφανίζεται ο άγγελος. Όμως ο ευαγγελιστής υπονοεί εδώ κάτι περισσότερο. Η θεραπεία δεν μπορεί να έρθει από την ανθρώπινη πλευρά. Ούτε επίσης από την πλευρά ψευδών θεοτήτων, σαν τον Ασκληπιό, όπως επαγγέλονταν οι παγανιστές της εποχής του Χριστού. Το

Ευαγγέλιο εδώ είναι σαφές και κατηγορηματικό: αυθεντικός, πραγματικός θεραπευτής είναι μόνο ο Χριστός. Κάθε άλλη μορφή θεραπείας δεν είναι παρά μια νόσος που μεταμφιέζεται σε θεραπεία.

Για να μην είμαι όμως και εγώ γενικόλογος και ασαφής, θα σας διηγηθώ μια ιστορία που διασώζει ο αββάς Κασσιανός από τη ζωή των ασκητών της Αιγύπτου κατά τις απαρχές της Χριστιανοσύνης. Δυο μοναχοί, ο Παύλος και ο Αρχίβιος, οι οποίοι έμεναν σε έναν ερημικό και απaráκλητο τόπο, αποφάσισαν να επισκεφτούν έναν τρίτο φίλο και συνασκητή τους που κατοικούσε στην ευρύτερη περιοχή. Ο Παύλος είχε προσπαθήσει πολύ να φτάσει στην εσωτερική καθαρότητα, όμως όχι με τον ενδεδειγμένο, όπως θα αποκαλυφθεί αργότερα, τρόπο. Δεν ανεχόταν όχι μόνο τη θέα ενός γυναικείου προσώπου, αλλά ούτε καν ήθελε να βλέπει γυναικεία ενδύματα. Όμως τη μέρα εκείνη της επισκέψεως σε εκείνη την ερημική διαδρομή συνάντησαν, ανέλπιστα, μια γυναίκα. Ο Παύλος ταραχτήκε τόσο ώστε με μιας εγκατέλειψε ξαφνικά το καθήκον της αγάπης που τον έκανε να επιχειρήσει αυτή την επίσκεψη, πήρε στροφή και έφυγε τρέχοντας προς το κελί του. Έτρεχε ασταμάτητα, πιο γρήγορα από ότι θα έτρεχε αν είχε δει λιοντάρι ή έναν τεράστιο δράκοντα. Μάταια ο Αρχίβιος του φώναζε να γυρίσει πίσω. Και συνεχίζει ο Κασσιανός, κάνοντας τη διάγνωση της κατάστασης του Παύλου. Ο ζήλος της αγνότητας και η αγάπη της καθαρότητας ήταν τα μοναδικά κίνητρα του Παύλου. Η αντίδραση του όμως δεν ήταν αποτέλεσμα θεογνωσίας και ασφαλώς ξεπερνούσε τα όρια της νήψης και της σωστής «κατά Θεόν» εγκράτειας. Αυτό που αποστρεφόταν ο Παύλος δεν ήταν μόνο η οικειότητα με τις γυναίκες, αλλά η ίδια η θέα τους. Η τιμωρία λοιπόν έφτασε στον Παύλο άμεσα. Παρέλυσε όλο του το σώμα και έμενε εντελώς ακίνητος, βουβός, χωρίς ακοή. Είχε μάλιστα τόσο αποδυναμωθεί ώστε οι περιποιήσεις των μοναχών δεν επαρκούσαν πλέον για να ανακουφίσουν την ταλαιπωρία του. Ήταν λοιπόν απαραίτητες οι επιμελημένες φροντίδες μιας γυναίκας. Τον μετέτρεψαν τότε σε ένα γυναικείο μοναστήρι και εκεί οι μοναχές τον περιοποιούνταν, τον τάζαν και τον φρόντιζαν σε όλα. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Παύλος έζησε γύρω στα τέσσερα χρόνια, μέχρι το τέλος της ζωής του. Ωστόσο, ενώ η αρρώστια είχε παραλύσει όλα του τα μέλη, μια θαυματουργική δύναμη έβγαινε από τον Παύλο και μάλιστα τόσο μεγάλη, ώστε το λάδι που είχε έλθει σε επαφή με το σώμα του θεράπευε αμέσως άλλους ασθενείς που χρίονταν με αυτό.

Τι να πρωτοθαυμάσει και τι να πρωτοσχολιάσει κανείς από αυτή τη διήγηση! Θα αρκεστούμε στα στοιχειώδη. Αρχικά βλέπουμε την ασθένεια να παρουσιάζεται ως υγεία. Η αδυναμία του Παύλου να ζήσει σε έναν κόσμο που υπάρχουν και γυναίκες λαμβάνεται ως αρετή. Ο Θεός θα τον οδηγήσει σε μια παραλυσία που ενώ μοιάζει, και είναι ασθένεια θα είναι γι' αυτόν η σωτηρία. Θα τον στείλει στα χέρια και τη φροντίδα αυτών που ούτε τη θέα τους δεν άντεχε, των γυναικών, οι οποίες όμως, όπως σταδιακά θα καταλάβει, και ας μην έχει φωνή να το εκφράσει, είναι συνασκήτριες του, αφοσιωμένες, όπως και αυτός, στον Χριστό μοναχές. Στην κατάσταση αυτή θα παραμείνει μέχρι το τέλος της ζωής του, μια κατάσταση που συνοδεύεται όμως από ένα θαυμαστό παράδοξο: αυτός ο παραλυτικός γίνεται πηγή ίασεων για άλλους, το λάδι με το οποίο οι μοναχές έχουν αλείψει το σώμα του, σημείο της φροντίδας και της αγάπης που οι χριστιανοί οφείλουν ο ένας στον άλλο, γίνεται όργανο ίασεως για τους άλλους πιστούς.

Ας κρατήσουμε λοιπόν αδελφοί, τα λόγια του Χριστού αδιάλειπτα μέσα στην καρδιά μας. ιδε υγιής γενέσθαι; Μηκέτι αμάρτανε. Ας μην μένουμε στα εξωτερικά σημεία της ασθένειας ούτε στα εξωτερικά σημεία των δήθεν αρετών μας, ας αφήσουμε το ιαματικό νυστέρι των εντολών του Χριστού να εισέλθει και να θεραπεύσει και τη δική μας αρρώστια.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. 1α' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. 6' 5-42

14 Μαΐου 2017

Η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε ένα περιστατικό της ζωής του Χριστού το οποίο έλαβε χώρα αμέσως μετά την εορτή του Πάσχα.

Αφού ο Χριστός εόρτασε το Πάσχα στα Ιεροσόλυμα κατά το πρώτο έτος της δημόσιας δράσης του επέστρεψε στην Γαλιλαία. Στον δρόμο περνούσαν έξω από μια πόλη της Σαμάρειας που ονομαζόταν Συχάρ. Ήταν δώδεκα το μεσημέρι μας λέγει το Ευαγγέλιο και παρουσιάστηκε και η ανάγκη να αγοράσουν τροφές από την πόλη για το ταξίδι τους ενώ ο Χριστός κάθισε δίπλα σε ένα πηγάδι το οποίο έκτισε ο Ιακώβ. Στο πηγάδι εκείνο ήρθε και μια γυναίκα Σαμαρείτισσα για να αντλήσει και να πάρει νερό για το σπίτι της. Εκεί διεξήχθη ο διάλογος του Χριστού με την γυναίκα εκείνη ώστε η Σαμαρείτισσα, μια γυναίκα αμαρτωλή, να αλλάξει τόσο πολύ ώστε στη συνέχεια να γίνει η αγία και ισαπόστολος Φωτεινή.

Παρόλο που υπάρχουν πολλά διδάγματα τα οποία μπορούμε να αναλύσουμε μέσα από την σημερινή περικοπή θα επικεντρωθούμε μόνο σε δύο.

- Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτιδα **«πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν· ος δ' αν πίνη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτό, ου μη διψήση εις τον αιώνα»**. Ο ίδιος ο Χριστός είναι πηγή ζωής στον οποίο προστρέχει ο καθένας για να έχει ζωή. Αλλού είπε **«εγώ ειμί οδός και η αλήθεια και η ζωή»**. Ο άνθρωπος που προσκολλάται στα υλικά αγαθά δεν μπορεί να βρει την μόνιμη ικανοποίηση και πληρότητα. Πάντα θα έχει την ανάγκη για όλο και περισσότερα υλικά αγαθά. Όταν δε τα αποκτήσει θα ζητά και άλλα χωρίς να υπάρχει κορεσμός αλλά ούτε και αληθινή ικανοποίησή του. Ο άνθρωπος που αναζητά και βρίσκει τον Θεό γεμίζει μέσα του και αυτό που κατέχει του δίνει αυτή την πληρότητα. Μπορεί όπως λέγει ο απόστολος Παύλος να μην έχουμε τίποτα αλλά να κατέχουμε τα πάντα **«μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες»** επειδή ακριβώς έχουμε τον Θεό μέσα μας. Ο άνθρωπος που καταφέρνει στη ζωή του να είναι κοντά στο Θεό γεμίζει μέσα του και δεν έχει την ανάγκη άλλων πραγμάτων δευτερευόντων και πολλές φορές αχρειαστων. Το ύδωρ το ζων που χαρίζει ο Θεός συνοδεύει και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Δεν μπορεί βέβαια κανείς να περιγράψει το τι μπορεί να αισθάνεται ένας χριστιανός μέσα του όταν ο Θεός ζει μέσα του κατά τον απόστολο Παύλο **«ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»**. Όπως οι άγιοι μας οι οποίοι βίωσαν όλα αυτά για τα οποία μας περιγράφει ο Χριστός σήμερα. Όπως και η σημερινή Σαμαρείτισσα μετέπειτα αγία Φωτεινή η οποία ακόμα και μπροστά στα μαρτύρια δεν δέιλιασε καθόλου. Έχασε τα πάντα για να κερδίσει μόνο ένα τον Χριστό που αυτός όμως χαρίζει όλα τα άλλα. Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνο με τους λόγους του αποστόλου Φιλίππου προς τον Ναθαναήλ **«έρχου και ίδε»**.
- Αυτό το οποίο γνώρισε η Σαμαρείτισσα γυναίκα δεν το κράτησε για τον εαυτό της αλλά το μετέδωσε και στους άλλους. Μέσα από το Ευαγγέλιο την βλέπουμε να αφήνει την υδρία της, δεν την ενδιαφέρουν πλέον τα υλικά πράγματα, ούτε και ο σκοπός για τον οποίο πήγε στο πηγάδι. Τα

εγκαταλείπει και πηγαίνει στην πόλη της και καλεί όλους να βγουν να συναντήσουν τον Χριστό. Ως αποτέλεσμα ολόκληρη σχεδόν η πόλη της Σαμαρείας πίστεψε στον Χριστό. Αργότερα, μέσα επίσης από την ζωή της, όπως μας τη διασώζει το συναξάρι, διαδίδει το Ευαγγέλιο σε πολλές πόλεις γύρω από τη Μεσόγειο μέχρι και τη Ρώμη. Στην Ρώμη θυσιάζει ακόμα και τη ζωή της γι' Αυτόν που πίστεψε και αγάπησε πάνω από όλα και που της μετέστρεψε τη ζωή. Η συνάντησή της με τον Χριστό την μετέβαλε από αμαρτωλή γυναίκα σε μια ισαπόστολο. Από το σκοτάδι που βρισκόταν της αμαρτίας την οδήγησε στο φως ώστε να μετονομαστεί σε Φωτεινή και να εορτάζεται από την Εκκλησία μας δύο φορές τον χρόνο, σήμερα που ακούγεται το ευαγγέλιο που αναφέρεται στην ίδια και κάθε χρόνο στις 26 Φεβρουαρίου. Είναι το δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει σήμερα το Ευαγγέλιο μέσα από ένα έμπρακτο παράδειγμα βίωσης του Ευαγγελίου αυτό της αγίας Φωτεινής. Ο χριστιανός που γνώρισε το φως μέσα από το βάπτισμα του καλείται αυτό το φως να το μεταλαμπαδεύσει και στους υπόλοιπους. Αρχίζοντας από τους δικούς του ανθρώπους και προχωρώντας προς όλους. Δεν είναι έργο μόνο των κληρικών. Η αγία Φωτεινή η Σαμαρίτιδα δεν ήταν κληρικός, μια απλή γυναίκα ήταν και όμως έκανε ένα τεράστιο έργο. Να μην ομοιάσουμε σαν τον οκνηρό δούλο της παραβολής των ταλάντων που έκρυψε το τάλαντό του. Αλλά να εργαστούμε προς δόξα Θεού ώστε και άλλοι συνάνθρωποι μας να οδηγούνται στο φως που είναι ο Χριστός. Καθώς διανύουμε τώρα την αναστάσιμη περίοδο και που η χαρά της αναστάσεως θα πρέπει να πλημμυρίζει τα πάντα θα πρέπει να μας ωθεί στο να οδηγήσουμε και άλλους στο Χριστό είτε με τον λόγο μας είτε με το παράδειγμά μας είτε με την όλη στάση μας. Φωτεινό πρότυπό για τον καθένα μας η αγία ισαπόστολος Φωτεινή η Σαμαρίτιδα.

Ακούσαμε σήμερα μια από τις ωραιότερες περικοπές των ευαγγελικών αναγνωσμάτων που ακούγονται στην Εκκλησία. Ο Χριστός συναντά μια γυναίκα Σαμαρίτιδα και μέσα από τον διάλογο που είχαν η γυναίκα αυτή αλλοιώνεται μέσα της προς το καλό. Αφήνει τα πάντα και ακολουθεί τον Χριστό γίνεται ισαπόστολος και μάρτυρας της Εκκλησίας μας. Το ύδωρ το «ζων» που χαρίζει ο Θεός της γέμισε όλο το είναι της και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Αυτό όμως που την ανάδειξε ακόμα περισσότερο είναι η προσφορά και η θυσία της ώστε να μεταλαμπαδεύσει και στους άλλους αυτό το οποίο πήρε. Απομένει τώρα σε μας αν θα γεμίσουμε και εμείς από αυτό το οποίο χαρίζει ο Θεός ως πληρότητα και ύστερα να το μεταφέρουμε και στους άλλους. Το ευαγγέλιο και οι λόγοι του Χριστού σήμερα έχουν εφαρμογή στο πρόσωπο της αγίας Φωτεινής. Απομένει τώρα σε μας αν θα ακολουθήσουμε αυτούς τους λόγους έχοντας και την αγία ως παράδειγμα αλλά και συμπαραστάτη στον αγώνα μας.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ(ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ)

Απόστολος: Πράξ. κατ' 1,12-20

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

21 Μαΐου 2017

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα γιορτάζει σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία τη μνήμη των θεοστέπων βασιλέων και ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης. Τιμά εκείνους που την στερέωσαν στη γη και την βοήθησαν να ξεπεράσει τους διωγμούς και τις δυσκολίες των πρώτων αιώνων.

Πολλοί κατηγορούν την Εκκλησία ότι στο πρόσωπο του Κωνσταντίνου και της μητέρας του Ελένης έδρασε μεροληπτικά. Ότι, δηλαδή, τους αναγνώρισε ως αγίους επειδή ήσαν βασιλείς, συμπεριφερόμενη απέναντί τους κολακευτικά. Μα αν ήταν έτσι γιατί δεν αναγνώρισε και άλλους, προηγούμενους ή μετέπειτα βασιλείς ως αγίους, όπως τον Νέρωνα, τον Διοκλητιανό, τον Δέκιο, τον Ιουλιανό και άλλους; Στην περίπτωση του Κωνσταντίνου και της μητέρας του η Εκκλησία έδρασε αναγνωρίζοντας τις πολλές υπηρεσίες και την ανεκτίμητη προσφορά τους προς αυτή. Οι κυριότερες από τις υπηρεσίες τους ήταν οι εξής:

α) Κατέπαυσαν τους διωγμούς της Εκκλησίας. Το 313 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος, μαζί με τον συνάρχοντά του Λικίνιο, εξέδωσαν το διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας. Κάθε άνθρωπος μπορούσε δηλαδή να πιστεύει σε οποιοδήποτε Θεό και οποιαδήποτε θρησκεία ήθελε. Το διάταγμα αυτό ωφέλησε μόνο τον Χριστιανισμό γιατί μόνο αυτός βρισκόταν σε διωγμό. Όλες οι άλλες θρησκείες επιτρέπονταν γιατί μαζί με τους θεούς τους δεν είχαν κανένα πρόβλημα να λατρεύουν και τον αυτοκράτορα ως θεό. Ο Χριστιανισμός όμως αρνείτο να λατρεύσει άλλον εκτός από τον αληθινό Θεό γι' αυτό και βρισκόταν σε διωγμό. Ο Μέγας Κωνσταντίνος, λοιπόν, κατέπαυσε τους διωγμούς, έβγαλε την Εκκλησία από τις κατακόμβες και επέτρεψε να κτιστούν ναοί προς λατρεία του αληθινού Θεού.

β) Περιφρούρησαν την ορθή πίστη. Από πολύ νωρίς παρουσιάστηκαν στην Εκκλησία οι αιρέσεις που αποπροσανατόλιζαν τους πιστούς από τον δρόμο της σωτηρίας. Μεγάλος αιρεσιάρχης της εποχής εκείνης ήταν ο Άρειος ο οποίος δίδασκε ότι ο Χριστός δεν ήταν Υιός του Θεού και Θεός αληθινός, αλλά κτίσμα. Έτσι όμως διακυβευόταν η σωτηρία των ανθρώπων. Αν ο Χριστός δεν ήταν Θεός, όσο τέλειος και να 'ταν, το πολύ που μπορούσε να πετύχει ήταν να σώσει τον εαυτό του. Ο Μέγας Κωνσταντίνος συγκάλεσε την Α' Οικουμενική Σύνοδο, το 325 μ.Χ., στη Νίκαια της Βιθυνίας, η οποία καταδίκασε τον Άρειο και συνέταξε τα επτά πρώτα άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως. Έτσι ο Κωνσταντίνος ανεδείχθη προστάτης και υπέρμαχος της ορθής πίστεως.

γ) Ο Μέγας Κωνσταντίνος χρηματοδότησε την ανεύρεση του Τιμίου Σταυρού, στέλλοντας προς τούτο στα Ιεροσόλυμα τη μητέρα του, η οποία με τις οδηγίες του έκτισε πολλούς ναούς και μονές. Εδραίωσαν έτσι την ευσέβεια του λαού. Στην Κύπρο αναφέρονται ως τέτοια κτίσματα οι Ιερές Μονές Σταυροβουνίου και Τιμίου Σταυρού Ομόδους, καθώς και ο ναός στην Τόχνη.

δ) Με την μεταφορά της πρωτεύουσας του Κράτους στην Ανατολή, και το κτίσιμο της Κωνσταντινούπολης, ο Μέγας Κωνσταντίνος συνέβαλε τα μέγιστα στη σύσφιξη των δεσμών του Χριστιανισμού με τον Ελληνισμό. Βοήθησε έτσι την Εκκλησία να αναπτύξει στη διοίκησή της τον Συνοδικό θεσμό και την κράτησε μακριά από τις ακρότητες της Δύσης. Η άνθηση της Ορθοδοξίας στην Ανατολή ήταν απόρροια εκείνης της μεγάλης απόφασης του Κωνσταντίνου.

Πολλοί στέκονται σε μερικά ελαττώματα του Κωνσταντίνου. Ισχυρίζονται ότι ήταν βίαιος, εξόντωσε τους αντιπάλους του, ακόμα και τον ίδιο τον γιό του, προκειμένου να κρατηθεί στην εξουσία. Πέραν του ότι όλοι οι Άγιοι είχαν και πτώσεις, διέπραξαν αμαρτίες και ατοπήματα, για τον Μέγα Κωνσταντίνο έχουμε μια ιδιαιτερότητα. Μετενόησε ειλικρινά και εβαπτίσθη στο τέλος της ζωής του. Ενώ ζούσε ως Χριστιανός και υπερασπιζόταν με πάθος τον Χριστιανισμό, μόνο στην επιθανάτια κλίνη μπόρεσε να βαπτισθεί. Είναι γνωστό, όμως, από τη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας, ότι με το βάπτισμα, του οποίου προηγείται και ειλικρινής μετάνοια, συγχωρούνται όλα τα προηγούμενα αμαρτήματα του ανθρώπου. Και μόνο, λοιπόν, από αυτό το γεγονός ο Κωνσταντίνος επάξια αναγνωρίστηκε ως άγιος. Για τις πολλές του υπηρεσίες η Εκκλησία τον ονόμασε και Ισαπόστολο.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Ο θείος φωτισμός τον οποίο δέχτηκε, μαζί με το υλικό φως, ο τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι φανερό ότι ενήργησε και στους θεοστέπτους βασιλείς που τιμούμε σήμερα. Τους οδήγησε έτσι στο να αναλώσουν τον εαυτό τους στην υπηρεσία της Εκκλησίας και του λαού του Θεού. Καλούμαστε και εμείς σήμερα, κάτω από τον ίδιο φωτισμό, να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα της Εκκλησίας για συμπάρασταση προς μίαν ομάδα αναξιοπαθόντων συνανθρώπων μας, την ομάδα των τυφλών. Να εισφέρουμε όσο μπορούμε στον έρανο που διενεργείται σ' όλους τους ναούς της Μητροπολιτικής περιφέρειάς μας για να βοηθήσουμε στις αυξημένες ανάγκες τους. Το ποσό που θα συγκεντρωθεί μαζί με την συνεισφορά της Ιεράς Μητρόπολης Πάφου θα διαβιβασθεί κατάλληλα προς τους δικαιούχους. Είμαι σίγουρος ότι ο Θεός θα ανταποδώσει στον καθένα μας πολλαπλάσια απ' ό,τι θα συνεισφέρουμε.

Μετ' ευχών διαπύρων

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: το ποσό που θα συγκεντρωθεί να σταλεί, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 26 Μαΐου, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Απόστολος: Πράξ. α' 1-12

Ευαγγέλιον: Λουκ. κδ' 36-53

Πέμπτη, 25 Μαΐου 2017

«Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος»

Με ὕμνους πανηγυρικούς και με μια στάση εκστατική, δηλωτική της μη πλήρους κατανόησης των γεγονότων, η Εκκλησία γιορτάζει σήμερα την Ανάληψη του Χριστού. Η Ανάληψη είναι για την Εκκλησία γεγονός εξίσου σημαντικό με την Ανάσταση του Χριστού. Αν η Ανάσταση του Χριστού είχε ως αποτέλεσμα την ανάσταση και του ανθρώπινου γένους και την αρπαγή του από τα βάθη του Ἄδη, η Ανάληψη τού ἔδωσε το μήνυμα της δυνατότητας ἀνόδου εις τον ουρανό. Αν με την Ανάστασή Του ο Χριστός μάς ελευθέρωσε ἀπό τον θάνατο, με την Ανάληψή Του μας εθέωσε. Το ἀνθρώπινο σῶμα ἀπό τότε είναι συγκάθεδρο με τη θεότητα. Την ἀνθρώπινη φύση Του ο Χριστός την πήρε στους ουρανοὺς, δεν την ἀποχωρίστηκε καμιά φορά. Είναι κατάσταση τιμῆς στην οποία δε θα μπορούσε να φτάσει ο ἀνθρώπος ἀπό μόνος του, ἔστω κι αν δεν ἀμάρτανε.

Η ἠμνολογία μας συνέδεσε το γεγονός της Ανάληψης του Χριστού με την εἰσοδο της Κιβωτοῦ της Διαθήκης στο φρούριο που κτίστηκε στο ὄρος Σιών. Η Κιβωτός της Διαθήκης ἦταν ἀπτή ἀπόδειξη της παρουσίας του Θεοῦ ἀνάμεσα στον λαό Του. Σε μια τελετή που μας περιγράφει το Β' βιβλίο των Βασιλειῶν, ο βασιλιάς Δαβίδ, εἰσήγαγε την Κιβωτὸ στο ὄρος της Σιών. Σ' αὐτή την τελετὴ ἐψάλη ο 23ος ψαλμός. Σε ἓνα διάλογο οἱ ἱερεῖς ἔλεγαν σ' αὐτοὺς που ἔταν στο φρούριο, στην κορυφὴ του ὄρους: "Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν...και εἰσελεύσεται ο βασιλεὺς της δόξης". Αὐτοὶ ρωτοῦσαν "Τις ἐστὶν οὗτος ο βασιλεὺς της δόξης;" Κι ἐκεῖνοι ἔλεγαν "Κύριος κραταῖός ... αὐτός ἐστὶν ο βασιλεὺς της δόξης". Τότε με φωνές και ἀλαλαγμοὺς του πλήθους και με τις σάλπιγγες να ἠχοῦν, ἀνοίγαν οἱ πόρτες κι εἰσερχόταν ἡ Κιβωτός. Αὐτὸ ὡς τελετὴ ἐπαναλαμβάνονταν κάθε χρόνο. Συμβόλιζε την εἰσοδο του Κυρίου στα ἅγια και ἀγαπητὰ σκηνώματά του. Οἱ Πατέρες της Εκκλησίας εἶδαν στην τελετὴ αὐτὴ την ἀνοδο του Χριστοῦ στα ουράνια, τα γνωστὰ του σκηνώματα. Γι' αὐτὸ και ψάλλουμε για την Ανάληψη "Ανέβη ο Θεός εν ἀλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος", ὅπως συνέβαινε τότε για την ἀνοδο της Κιβωτοῦ στο ὄρος Σιών. Γι' αὐτὸ πάλι οἱ ἄγγελοι που συνοδεύουν τον Χριστὸ στην ἀνοδό Του, παρουσιάζονται να λεν στις ἄλλες δυνάμεις "ἄρατε πύλας...." Κι ἐκεῖνες διερωτῶνται: "Τις οὗτος ο παραγενόμενος;" «Βλέπousαι δε τον οἰκείον Δεσπότην, τας ουρανοὺς πύλας, αἶρειν διεκελεύοντο». Ἐτσι ἐξηγούνται λοιπὸν οἱ ψαλμικὲς ἀναφορὲς στη μεγάλη γιορτὴ της Αναλήψεως.

Πότε ὁμως ο Χριστός εἰσέρχεται στη δόξα του; Πότε εθέωσε την "προσληφθεῖσαν" σάρκα, την ἀνθρώπινη φύση; Ο Ευαγγελιστὴς Λουκάς στις Πράξεις των Αποστόλων λέει πως αὐτὸ ἔγινε 40 μέρες μετὰ την Ανάσταση. Ὅμως μια προσεκτικότερη μελέτη των σχετικῶν χωρίων της Αγ. Γραφῆς μάς οδηγεί και σε κάποια ἄλλα παράλληλα συμπεράσματα:

Εἶναι σ' ὅλους γνωστὸ πως μετὰ την Ανάστασή Του ο Χριστός δεν μένει πάντα με τους Αποστόλους. Η Ανάσταση του Χριστοῦ δεν εἶναι ἐπιστροφή στην ἐπίγεια ζωὴ, ἀλλὰ εἰσοδος στη ζωὴ που δεν γνωρίζει πια θάνατο. (Ουκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ ουκέτι κυριεῖται). Το σῶμα Του, μετὰ την Ανάσταση, εἶναι διαφορετικὸ. Δεν ἔχει ἀνάγκη τροφῆς και ὕπνου, οὔτε και περιορίζεται ἀπό

τον χώρο και τον χρόνο. Μια επιστροφή στη ζωή με τους αποστόλους δεν μπορούσε να έχει αυτά τα χαρακτηριστικά. Θα έθετε την Ανάσταση του Χριστού στο ίδιο επίπεδο με την ανάσταση του Λαζάρου. Γι' αυτό κι ο Χριστός εμφανίζεται έκτακτα στους μαθητές Του κι ύστερα πάλιν εξαφανίζεται. Πού όμως θα μπορούσε να βρίσκεται ο Χριστός στο ενδιάμεσο αυτών των εμφανίσεων; Όλα συνηγορούν στο ότι επιστρέφει από τη δόξα Του στην οποία εισήλθε αμέσως μετά την Ανάστασή Του.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης περιγράφοντας την πρώτη συνάντηση του Χριστού με τη Μαγδαληνή το πρωί της Ανάστασης μάς δίνει μια ιδιαίτερη πληροφορία: Την στέλλει στους μαθητές να πάρει κάποιο μήνυμα: "Πορεύου προς τους αδελφούς μου και ειπέ αυτοίς: Αναβαίνω προς τον Πατέρα μου ...." Είναι φανερό πως όταν το βράδυ της ίδιας ημέρας τους επεσκέφθη ο ίδιος στο υπερώο, κεκλεισμένων των θυρών, είχε ήδη ανεβεί στους ουρανούς και ξανακατεβεί. Με τον τρόπο αυτό παιδαγωγεί τους μαθητές και τη Μαρία τη Μαγδαληνή ότι από τη στιγμή εκείνη εγκαινιάζονταν ένας νέος τρόπος και μια νέα κατάσταση στις σχέσεις τους. Αποκτούν όλα πνευματικό χαρακτήρα, γι' αυτό και δεν της επιτρέπει να τον αγγίξει, να τον περιεργαστεί σωματικά («Μη μου άπτου», της λει).

Τι τιμούμε λοιπόν σήμερα αφού η επιστροφή του Χριστού στην προτέρα δόξα Του έγινε την ίδια κιόλας μέρα της Ανάστασης; Θυμούμαστε και τιμούμε την τελευταία αναχώρηση του Χριστού από τη γη μας, ύστερα από μια σειρά φιλικών συναντήσεων με τους μαθητές. Αναχώρηση και επιστροφή στον Θεό-Πατέρα με μάρτυρες τους Αποστόλους, τη Θεοτόκο και Αγγελικές δυνάμεις.

Η Ανάληψη του Χριστού είναι και διακήρυξη και προπομπός της Δευτέρας Παρουσίας. Η δήλωση των Αγγέλων προς τους μαθητές είναι σαφής: "Ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτος ελεύσεται, ον τρόπον εθεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν ..." Το μήνυμα της Ανάληψης σ' όλους μας είναι ότι ο Χριστός, θριαμβευτής του θανάτου εγκαινιάζει ένα νέο τρόπο ζωής κοντά στον Θεό Πατέρα. Εισέρχεται πρώτος εκεί με το θεωθέν σώμα Του για να προετοιμάσει θέση και για τους εκλεκτούς Του. Κι έπειτα θα έρθει για να τους εισαγάγει εκεί για να είναι πάντα μαζί τους.

Μεγάλα λοιπόν τα νοήματα της Αναλήψεως αλλά μεγαλύτερα τα μηνύματα που μας απευθύνει. Αν ο άνθρωπος αξιώθηκε τέτοιας τιμής, να έχει την ανθρώπινη φύση συγκάθεδρο με την Αγία Τριάδα, θα πρέπει ανάλογη να ναι κι η συμπεριφορά κι η στάση του. Ζώντας ακόμα στον κόσμο τούτο όπου βασιλεύει η αμαρτία έχει καθήκον να ζει μ' έναν καινούργιο τρόπο. Ατενίζοντας την αιωνιότητα θα πρέπει να έχει ως στόχο του την μεταμόρφωση του κόσμου τούτου ώστε ο κάθε άνθρωπος να προσεγγίσει κατά το δυνατό το πρότυπό του, τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, να καταντήσει "εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού".

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18, 28-36

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιζ' 1 -13

28 Μαΐου 2017

«Ότε ήμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου»

Βρίσκεται προς το τέλος της επίγειας παρουσίας Του ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί. Προσεύχεται στον Θεό Πατέρα Του, αναφέρεται στο έργο, που επετέλεσε στη διάρκεια της επι γης παρουσίας Του. Στόχος Του ήταν να επιτύχει να τηρήσει πιστούς στο όνομα του Θεού, αυτούς που Του εμπιστευτήκε ο Θεός - Πατήρ. Αναφέρει λοιπόν στην προσευχή Του: Όταν βρίσκόμενοι μαζί τους στη γη, τους προφύλαγα και φρόντιζα ώστε να είναι πιστοί στον όνομά Σου.

Κύριο και ουσιαστικό έργο του Ιησού Χριστού, η διδασκαλία και καθοδήγηση των ανθρώπων για να ακολουθήσουν τις εντολές του Θεού, στην καθημερινή τους ζωή, αλλά και τα θαύματα που επιβεβαίωναν την θεία προέλευσή Του. Απώτερος ωστόσο, και τελικός σκοπός, η απολύτρωση του ανθρώπου από τα δεσμά της αμαρτίας και η ενότητα όλων των πιστών. Το περιεχόμενο όμως της προσευχής Του και ειδικά η περικοπή που διέσωσε ο ευαγγελιστής Ιωάννης στο ευαγγέλιό του, δεν αναφέρεται συγκεκριμένα σε εντολές και την τήρησή τους από τους πιστούς, ως αυτονόητη πραγματικότητα.

«Τό έργον έτελείωσα ὃ δέδωκας μοί ἵνα ποιήσω» λέγει ο Κύριος. Συμπλήρωσα το έργο που μου ανάθεσες να πραγματοποιήσω ερχόμενος στη γη. Χαρακτήρα απολογητικό παρουσιάζει η αρχιερατική προσευχή του Κυρίου. Πρέπει οι άνθρωποι να γνωρίσουν τον Χριστό, ως τον μονογενή γιο του Θεού Πατέρα, απεσταλμένο από Εκείνον· Τονίζει με τον τρόπο αυτό, έντονα, τον απόλυτο δεσμό με τον Πατέρα Του. Πέτυχε να το γνωρίσουν οι άνθρωποι και να πιστέψουν. Οι δύο και το Άγιο Πνεύμα συναποτελούν το αδιαίρετο τρισυπόστατο της Θεότητας. *«Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρά σου ἐστίν»*. Κάθε τι που με τη διδασκαλία Του προσέφερε στους ακροατές Του, προερχόταν από ίδια κοινή πηγή, τον Θεό Πατέρα. Και το ένοιωσαν οι άνθρωποι που Τον άκουσαν. Και συνεχίζει: *«Καί ἐπίστευσαν ὅτι σὺ μέ ἀπέστειλας»*. Και πίστεψαν, ότι ήταν ο απεσταλμένος του Θεού, γιός του Θεού.

Τα πρώτα σπέρματα λοιπόν, της νέας θρησκείας, αγαπητοί μου, που ίδρυσε ερχόμενος στον κόσμο, έχουν πέσει σε γόνιμο έδαφος. Οι πρώτοι, λιγοστοί, στην αρχή, καρποί εμφανίζονται σποραδικά. Οι εργάτες που ανέλαβαν την εξαιρετικά τιμητική αποστολή να διδάξουν την πίστη στον μοναδικό Θεό, οι μαθητές Του, είναι έτοιμοι να εξορμήσουν στον κόσμο, υπακούοντας την εντολή Του: *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη.....»*. Θα εργαστούν στον μόλις αναπτυσσόμενο αμπελώνα του Κυρίου, σ' όλο τον κόσμο. Θα συμβάλουν στην ίδρυση της χριστιανικής Εκκλησίας. Η ευθύνη τους τεράστια. Μόνο με την βοήθεια του Κυρίου είναι δυνατόν να επιτύχουν στο δύσκολο έργο τους. Και πέτυχαν τη διάδοση της πίστης στον Ένα και μοναδικό Θεό, σε τεράστιο πλήθος ανθρώπων, στη διάρκεια των είκοσι αιώνων. Κάθε ανθρώπινη ενέργεια και η σκέψη και αυτή η καθημερινότητα μας, εμβολιάστηκαν από τα διδάγματα του ευαγγελίου του Χριστού. Πιστοί και άπιστοι, χωρίς οι περισσότεροι να το αντιλαμβάνονται, έχουν τόσο βαθιά επηρεαστεί, ώστε ρυθμίζουν και αυτή τη συμπεριφορά τους, με βάση τη χριστιανική ηθική, τις αρχές του ευαγγελίου. Τεράστιες οι δυνατότητες

διάδοσης του χριστιανικού πνεύματος και των αρχών της πίστης μας, παρουσιάζονται ανεκμετάλλευτες, σήμερα σε εποχή τεχνολογικής προόδου. Αλλά δυστυχώς και κινδύνους σοβαρούς και αυτής της ζωής τους, αντιμετωπίζουν οι αδελφοί μας χριστιανοί, σε περιοχές όπου επεκράτησαν αλλόθρησκοι, με παρεξηγημένες και τις ίδιες τις αρχές της θρησκείας τους. Παιδιά και αυτοί του ίδιου Θεού βέβαια, δεν μπόρεσαν όμως να γνωρίσουν την αλήθεια του ευαγγελίου όπως ήθελε ο Κύριος και απομένει η ευθύνη της τήρησης της εντολής του Κυρίου, σε μας. *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...»*

Συνεχίζοντας την προσευχή Του ο Ιησούς Χριστός προς τον Πατέρα Του, ζητά την βοήθειά Του. *«Νυν δέ πρός σέ έρχομαι, και ταυτα λαλω έν τω κόσμω ίνα έχωσι την χαράν την έμήν πεπληρωμένην έν αυτοίς».*

Επιθυμία του Κυρίου μετά την ολοκλήρωση του έργου Του, είναι η μετάδοση και μόνιμη εγκατάσταση της ενδόμυκτης χαράς και ικανοποίησης που προσφέρει η σταθερή και συνεχής σχέση με τον Κύριο και η απελευθέρωση μας από την αμαρτία. Γιαυτό οι πιστοί πρέπει να βρίσκονται σε διαρκή επικοινωνία με τον Κύριο για να ζητούν και να δέχονται τη βοήθεια Του. Στον δύσκολο καθημερινό αγώνα μας έχουμε την ανάγκη της βοήθειας και άλλων πιστών. Η αλληλοβοήθεια αυτή θα μας φέρει πλησιέστερα προς τον Κύριο. Αυτό σχετίζεται και με την εκδηλωθείσα επιθυμία του Κυρίου στην προσευχή Του. *«Πάτερ άγιε, τήρησον έν τω όνόματί σου ό δέδωκας μοί, ίνα όσω έν καθώς ήμεις».* Προς την απόλυτη τριαδική ενότητα ζητεί ο Κύριος να προσπαθήσουμε να φτάσουμε! Να μείνουν πιστοί στο όνομά Σου, εύχεται ο Κύριος, όπως ακριβώς είμαστε Εμείς, δηλαδή ο Θεός Πατήρ και ο Υιός! Φυσικά για μας τους ανθρώπους δέν είναι τόσο εύκολο. Δεν είναι όμως αδύνατο! Για να το ζητά ο Κύριος σημαίνει ότι είναι εφικτό! Απαιτείται έμπρακτη και ειλικρινής αγάπη. Παραμερισμός των εγωιστικών ανυποχώρητων, πολλές φορές, διεκδικήσεων μας και ανελέητων απόλυτων ανταγωνισμών! Οι σχέσεις πρέπει να είναι σαν να είμαστε ένας άνθρωπος! Σε κάθε επίπεδο, σε κάθε εκδήλωση της ζωής μας. Ατομικοί και συλλογικοί εγωισμοί παραμερίζονται. Βλέπουμε και σκεπτόμαστε τις ανάγκες, προβλήματα του άλλου, σαν να είναι δικά μας! Δύσκολο βέβαια! Αλλά δυνατό! Χαρακτηριστικός χώρος ενότητας η Εκκλησία, όπου όλοι μαζί συμπροσευχόμαστε. Μετέχουμε της κοινωνίας από το κοινό ποτήριο της θείας κοινωνίας και παίρνουμε τον Χριστό μέσα μας. Αυτός ο Κύριος είναι ο ενωτικός του ατέρμονος δεσμού, που μας ενώνει.

Θα επαναλάβουμε και πάλι, αγαπητοί μου, το σημαντικότερο σημείο της προσευχής του Κυρίου: *«ίνα όσω έν καθώς ήμεις».* Αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους, που θα πρέπει να προστεθούν στο πλήθος των πιστών χριστιανών, βασικά στους πιστούς, σε όλες τις χριστεπώνυμες Εκκλησίες. Χωρίς αμφιβολία ο Κύριος, την ώρα της αρχιερατικής Του προσευχής, διέβλεψε τις χωριστικές τάσεις που θα προέκυπταν στη διάρκεια των αιώνων μέσα στην Εκκλησία Του. Αυτό εκφράζει και η αγωνιώδης ευχή Του: Να είναι έχουν την απόλυτη ενότητα οι πιστοί, αυτήν που χαρακτηρίζει την ενότητα του Θεού Πατέρα προς τον Υιόν Του, τον Κύριο μας. Μπορούμε άραγε, αγαπητοί μου αδελφοί, παραμερίζοντας ανόητες προσκολλήσεις σε πρωτοκαθεδρίες ή μάλλον ασήμαντες διαφορές, να γίνουμε όλοι ένα; Ας προσευχηθούμε σήμερα γι' αυτό. Και όχι μόνο σήμερα! Ας το καταστήσουμε ως το κύριο καθημερινό αίτημά μας! Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1-11

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ζ' 37 – 52, η' 12

4 Ιουνίου 2017

«Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό».

Γενέθλιος ημέρα για την Εκκλησία μας, η ημέρα της Πεντηκοστής, αγαπητοί μου αδελφοί. Έχουν συμπληρωθεί πενήντα μέρες από την ανάσταση του Κυρίου μας. Με την ιδρυτική παρουσία του Αγίου Πνεύματος δημιουργείται η πρώτη χριστιανική Εκκλησία. Κυρίαρχη η παρουσία του Αγίου Πνεύματος, σήμερα! Το υπερφυσικό φαινόμενο της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος, που υποσχέθηκε ο Κύριος, έρχεται σαν ουράνια βίαια πνοή και δονεί τον χώρο όπου ευρίσκοντο φοβισμένοι, μέχρι τότε, οι μαθητές, όπως καταγράφει στις Πράξεις των Αποστόλων ο ευαγγελιστής Λουκάς. Φωτίζονται οι μαθητές με τα θεία χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Με πλημμυρισμένη την ψυχή τους από το Άγιο Πνεύμα βγαίνουν και κηρύττουν άφοβα την ευαγγελική αλήθεια στα πλήθη διαφόρων εθνών που τους ακούνε έκπληκτοι, ο καθένας στην δική του διάλεκτο. Την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, την είδαμε για πρώτη φορά κατά την βάπτιση, όπου με την παρουσία και του Πατρός επιβεβαιώθηκε η θεία προέλευση του Κυρίου και παρουσιάστηκε η τρισυπόστατος Αγία Τριάδα. Αλλά με τα φαινόμενα που καταγράφονται και συνοδεύουν την παρουσία του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, τονίζεται, θα λέγαμε κατά το ανθρώπινο, η ουσιαστική ευθύνη του Αγίου Πνεύματος, για την ίδρυση, την εξάπλωση, την προστασία και την γενική φροντίδα της Εκκλησίας. Συνοδεύεται ακόμη η Πεντηκοστή και από την αυριανή μεγάλη λατρευτική εορτή του Αγίου Πνεύματος. Είναι «*τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τό πανταχοῦ παρόν*», που επικαλούμεθα με την γνωστή απλή προσευχή: «*Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε.....*». Και Αυτό, το Άγιο το Πνεύμα, βρίσκεται πάντοτε κοντά, μας φωτίζει και μας καθοδηγεί, μας βοηθά και μας προστατεύει. Γι' αυτό και πρέπει να απευθυνόμαστε σ' Αυτό στις δύσκολες καταστάσεις που αντιμετωπίζουμε.

Ακούσαμε επίσης σήμερα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα από τον Ιωάννη, τη διδασκαλία του Κυρίου κατά την τελευταία ημέρα της σημαντικής Εβραϊκής εορτής της Σκηνοπηγίας που γιορταζόταν σε ανάμνηση της διαμονής μέσα σε σκηνές, κατά την έξοδο από την Αίγυπτο. Με την ευκαιρία αυτής της επίσημης γιορτής, είχαν φτάσει Ισραηλίτες από διάφορα μέρη στα Ιεροσόλυμα για να γιορτάσουν όλοι μαζί. Κατά την τελευταία, λοιπόν, ημέρα της γιορτής, απευθύνει ο Κύριος προσκλητήριο προς όλους, τους πολυπληθείς ευσεβείς Ισραηλίτες προσκυνητές:

«ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Και συνέχεια η υπόσχεση: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος».

Αν κάποιος διψά ειλικρινά για την εσωτερική ειρήνη, γαλήνη και μακαριότητα, να έρθει κοντά Μου και θα ικανοποιήσει απόλυτα την πνευματική αυτή επιθυμία απόκτησης των ευγενών αγαθών. Και όποιος πιστεύει σε Εμένα,

σύμφωνα με όσα σημειώνονται στην Αγία Γραφή, θα είναι τόσο πολύ γεμάτος από πνευματικά αγαθά και χαρίσματα, ώστε θα ξεχειλίζουν αυτά από την ψυχή του και δεν θα ικανοποιούν μόνο τον ίδιο, σαν προσωπικά του χαρίσματα, αλλά θα εκπέμπονται και θα μεταδίδονται και στους άλλους γύρω του. Θα γίνει δηλαδή και ο ίδιος ο πιστός, πηγή των δωρεών και χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος που θα έχουν πλημμυρίσει την ύπαρξή του. Προφητικά ανέφερε αυτά τα λόγια ο Κύριος, εννοώντας τι θα γίνει όταν μετά την ανάληψή και δόξα Του, που θα σταλεί το Άγιο Πνεύμα στους ανθρώπους. Τότε όλοι οι πιστοί, θα δεχτούν τις πλούσιες δωρεές και τα ποικίλα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Αλλά αυτό που υποσχέθηκε όταν μιλούσε ο Κύριος κατά την ημέρα της Σκηνοπηγίας, γίνεται τώρα μετά την ανάληψη του Κυρίου και την έλευση του Αγίου Πνεύματος. Και από τότε, μπορούμε να έχουμε στη διάθεσή μας, πλούσιες τις δωρεές, όλα τα χαρίσματα και τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Σημειώνει ο Απόστολος Παύλος στην *προς Γαλάτας* επιστολή του, κάποιους από τους καρπούς: «*Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια*». Ο καρπός που παράγει το Άγιο Πνεύμα με τον φωτισμό και την χάρη, που χορηγεί στην ψυχή μας, είναι η αγάπη, η χαρά της καθαρής συνείδησης που ακολουθείται από την ειρήνη, η μεγάλη καρδιά γεμάτη από καλοσύνη ακόμη και σε όσους μας αδικούν, η αξιοπιστία σε λόγους και υποσχέσεις, η πραότητα και η εγκράτεια από το πονηρόν. Τί άλλο θα μπορούσε να επιθυμήσει ο πιστός, αγαπητοί μου αδελφοί; Τί άλλο που θα πλημμυρίζει την ψυχή του με τα μόνιμα και άφθαρτα, αιώνιας αξίας αγαθά και την ειρήνη, που χαρίζει η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στην ψυχή του;

Ο όρος; Απλός και σαφής! Να είμαστε πιστοί, πρακτικά πιστοί, στον Θεό και τις εντολές Του. Και φυσικά σταθερά στη συνεχή επικοινωνία με τον Θεό Πατέρα, τον Γιο Του και Κύριο μας και το Άγιο Πνεύμα. Θα Τον ευχαριστούμε και θα προσευχόμαστε ζητώντας τη συνεχή, αδιάλειπτη παρουσία Του στις ψυχές μας, που θα την προσφέρουμε ως την μόνιμη κατοικία Του. Σκεφτείτε, αγαπητοί μου, πως όταν πρόκειται να δεχτούμε και να φιλοξενήσουμε κάποιον ξένο, ετοιμάζουμε με σχολαστικότητα το σπίτι μας. Αν λοιπόν θέλουμε, να έχουμε όχι επισκέπτη, αλλά τον μόνιμο φιλοξενούμενο στην ψυχή μας, το Άγιο Πνεύμα, τι πρέπει να κάνουμε;

Τάξη στην καθημερινή μας ζωή, με βάση στις εντολές του Θεού. Φροντίδα για την καθαρότητα της ψυχής μας με την εξομολόγηση. Έμπρακτη αγάπη προς τον κάθε πλησίον, χωρίς διακρίσεις, που θα επιβεβαιώνει και την αγάπη μας προς τον Θεό. Όλοι έχουμε ανάγκες. Πολλές και ποικίλες ανάγκες. Ψλικές και πνευματικές. Μη διστάσουμε να προσφέρουμε, να συμπαρασταθούμε. Και απλώς ένας παρηγορητικός λόγος, ή ένα χαμόγελο, μπορεί να σώσουν ένα άνθρωπο. Αξιοποίηση των καρπών του Αγίου Πνεύματος στις σχέσεις με τον πλησίον, στην καθημερινή μας ζωή. Και επειδή οι δυνάμεις μας είναι περιορισμένες και η θέληση μας αδύνατη, για να είμαστε πάντοτε συνεπείς στην πιστή τήρηση των λόγων του Θεού, χρειάζεται προσευχή. Πολλή προσευχή. Συνεχής! Αν είναι δυνατό με τη συχνότητα της αναπνοής μας! Κάθε φορά που αναπνέουμε να θυμόμαστε τον Θεό. Να ζητούμε την βοήθεια και συμπαράσταση του Αγίου Πνεύματος. Και Εκείνο, δεν μας αρνείται ποτέ!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30)

11 Ιουνίου 2017

«Τοιγαρούν και ημείς τοσούτον έχοντες περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων.... Δ΄ υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα» (Εβρ. ιβ΄ 1)».

Με τη σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων κλείνει ο κύκλος των κινητών γιορτών με επίκεντρο το Πάσχα. Την ίδια όμως στιγμή είναι και ένα νέο ξεκίνημα, μια νέα αφειρηία μετά την πενητηκοστή και την ίδρυση της πρώτης Εκκλησίας. Μάλιστα αυτή η γιορτή έρχεται να επιβεβαιώσει όχι μόνο τα αγαθά αποτελέσματα της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος, αλλά και τα σωτήρια αποτελέσματα της σταυρικής θυσίας του Κυρίου. Όλοι οι Άγιοι, με την ομολογία της πίστεως, με το ήθος και την αγιότητα στην καθημερινή τους ζωή, ιδιαίτερα δε με το μαρτύριο της ζωής τους, έδωσαν την καλύτερη μαρτυρία για τη γνησιότητα τόσο της πίστεως, όσο και της αγάπης τους προς το Χριστό.

Είναι πραγματικά μεγάλο αυτό το πλήθος των Αγίων και που ας σημειωθεί αυξάνεται ως τις μέρες μας και θα αυξάνεται ως τη συντέλεια των αιώνων. Δεν είναι δε καθόλου υπερβολική η σημερινή αναφορά της Αποστολικής περικοπής για «νέφος μαρτύρων», λόγω της στρατιάς των εκατομμυρίων μαρτύρων. Μάλιστα, όπως το «νέφος» λειτουργούσε προστατευτικά στη διάρκεια της παραμονής των Ιουδαίων στην έρημο, έτσι και τώρα το νέφος των μαρτύρων λειτουργεί προστατευτικά υπέρ των ανθρώπων και πρόσθετα ενεργεί ως ζωντανός μάρτυρας της παρουσίας του Θεού. Το νέφος των μαρτύρων και Αγίων της Εκκλησίας επιβεβαιώνει ότι ο δρόμος του σταυρού είναι δύσκολος, αλλά όχι αδιάβατος. Ο δρόμος του σταυρού περνά μεν από τη στενή και τεθλιμμένη πύλη, οδηγεί όμως εις αναψυχήν. Από αυτή την τεθλιμμένη πύλη καλούμαστε να περάσουμε κι εμείς. Κατά το σημερινό «Απόστολο», «Ας τρέχουμε με υπομονή το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου, που έχουμε μπροστά μας. Ας έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί. Αυτόν που, αντί για τη χαρά που θα μπορούσε να έχει υπέμεινε το σταυρικό θάνατο, περιφρονώντας την ατιμωση και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού».

Ο Σταυρός του Κυρίου που δεσπόζει όχι μόνο στο ύψος του εικονοστασίου, αλλά ιδιαίτερα δεσπόζει στη ζωή της Εκκλησίας, εκφράζει την αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Μέσα από αυτή την αγάπη μας καλεί να απαγκιστρωθούμε από τα δεσμά της αμαρτίας, να συσταυρωθούμε μαζί Του και να οδηγηθούμε στη σωτηρία. Έτσι, μέσα από το σταυρό, σαν αμφίδρομη πορεία αγάπης, βρίσκει την ολοκλήρωση και σωτηρία του ο κάθε άνθρωπος. Μια πορεία που ακολούθησαν οι Άγιοι Πάντες και οι οποίοι στο τέλος δικαιώθηκαν.

Όμως, πέρα από τη μνήμη και τιμή των Αγίων Πάντων, τιμά σήμερα η Εκκλησία της Κύπρου τον ιδρυτή και προστάτη της, τον Απόστολο Βαρνάβα. Ο Βαρνάβας καταγόταν από την Κύπρο, ήταν Ιουδαίος Λευίτης, γνωστός με το

όνομα Ιωσήφ και τον οποίο οι Απόστολοι ονόμασαν Βαρνάβα, όνομα που μεταφράζεται «ο άνθρωπος της παρηγοριάς» (Πραξ. δ' 36).

Ο Βαρνάβας δεν είναι απλά «υιός Παρακλήσεως» σαν όνομα, αλλά αναδεικνύεται με έργα η άμεση σχέση του με το Άγιο Πνεύμα, αφού πρώτος είχε την τιμή να επιλεγεί ως Απόστολος και μαζί με τον Παύλο να εκχριστιανίσει τη γενέτειρα του την Κύπρο (Πραξ. ιγ' 2-12).

Ο Βαρνάβας, αποτελεί χωρίς υπερβολή μια από τις σημαντικότερες μορφές της πρώτης Εκκλησίας. Ενδεικτικά μπορούμε να πούμε ότι γίνεται η Τρίτη μεγαλύτερη αναφορά του ονόματος από το βιβλίο «πράξεις των Αποστόλων» που καταγράφει τη ζωή της πρώτης Εκκλησίας καθώς και τη δράση των Αποστόλων. Έτσι, μετά το όνομα των Αποστόλων Παύλου και Πέτρου έρχεται σε συχνή αναφορά το όνομα του Αποστόλου Βαρνάβα.

Μέσα από τις εικοσιμία αναφορές στο Βαρνάβα του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων επιβεβαιώνεται με πράξεις, με έργα η αμεσότητα του με το Άγιο Πνεύμα και ότι στ' αλήθεια «ήταν άνθρωπος αγαθός και γεμάτος Άγιο Πνεύμα και πίστη» (Πραξ. ια' 24) αφού πρωτοστατεί στη διάθεση της προσωπικής περιουσίας για τις ανάγκες των άλλων Χριστιανών. (Πραξ. δ' 36). Ακόμα οδηγεί τον Σαύλο (Παύλο) στους άλλους Αποστόλους και εγγυάται τη μεταστροφή του στη Χριστιανική πίστη (Πραξ. θ' 27).

Οι Απόστολοι, εκτιμώντας την πίστη και τις δυνατότητες του Βαρνάβα τον στέλλουν στην Αντιόχεια της Συρίας για να οργανώσει τους εκεί Χριστιανούς. Όμως, ως άνθρωπος με βαθειά ταπεινοφροσύνη, φέρνει για βοήθεια από την Ταρσό τον Σαύλο (Παύλο) (Πραξ. ια' 25-26). Στη συνέχεια, ενώ ήταν συγκεντρωμένες σημαντικές μορφές της Εκκλησίας σε λειτουργική σύναξη και νηστεύοντας, είπε το Άγιο Πνεύμα «Να μου ξεχωρίσετε το Βαρνάβα και το Σαύλο για το έργο για το οποίο τους έχω καλέσει» (Πραξ, ιγ' 2).

Έτσι, λοιπόν «αυτοί, σταλμένοι, από το Άγιο Πνεύμα κατέβηκαν στη Σελεύκεια και από εκεί πήγαν στην Κύπρο. Έφτασαν αρχικά στη Σαλαμίνα. Αργότερα διέσχισαν το νησί και έφτασαν στην Πάφο, εκχριστιανίζοντας τον Σέργιο Παύλο (Πραξ. ιγ' 1-12).

Ο Βαρνάβας μαζί με το Μάρκο θα έρθουν ξανά στην Κύπρο όπου και θα υποστεί μαρτυρικό θάνατο. Αργότερα, τον πέμπτο αιώνα, θα υπερασπιστεί το Αυτοκέφαλο της Εκκλησίας της Κύπρο με την εμφάνιση του στον ύπνο του Ανθέμιου.

Μια άλλη σημαντική συνεισφορά του Αποστόλου Βαρνάβα ήταν η υποστήριξη της εισδοχής των Εθνικών στη Χριστιανική πίστη χωρίς την εφαρμογή της περιτομής και άλλων Ιουδαϊκών διατάξεων, θέση που δέχθηκε και η Αποστολική Σύνοδος.

Για όλα τούτα και πολλά άλλα τιμούμε σήμερα τη μνήμη του με την παράκληση να μας δίνει φωτισμό και δύναμη και τέλος, πέρα από τη σωτηρία της ψυχής μας να χαρίσει και την ελευθερία της πατρίδας μας που αγίασε με τη ζωή του, το μαρτύριο και το σепτό του λείψανο.Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

18 Ιουνίου 2017

«Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων».

Η πρόσκληση που απευθύνει ο Κύριος στους ψαράδες της Γεννησαρέτ είναι ειδική. Ποια είναι αυτή; Τους καλεί σε μια μεγάλη αποστολή. Να γίνουν αλιείς ανθρώπων. Ωστόσο όμως και κάθε χριστιανός καλείται από τον Θεό να γίνει μαθητής του. Να τον ακολουθήσει και να διδάσκει με το καλό του παράδειγμα. Και οι τρόποι με τους οποίους καλεί ο Θεός είναι πάμπολλοι. Πότε πηγαίνει ο Ίδιος αυτοπροσώπως στους ταπεινούς ψαράδες και τους καλεί να τον ακολουθήσουν στο δρόμο της ζωής. Το ίδιο συνέβη και με τον Τελώνη Ματθαίο, τον μετέπειτα Ευαγγελιστή, την Σαμαρείτιδα, τον Απόστολο των Εθνών Παύλο και τόσους άλλους. Στην εποχή μας χρησιμοποιεί άλλους τρόπους για να μάς καλέσει να ακολουθήσουμε τα ίχνη του.

Μάς καλεί κάποτε με τις ευεργεσίες και τα δώρα Του, που πλούσια στέλνει σε αγαθούς και πονηρούς, δικαίους και αδίκους. Μάς προσκαλεί με αρρώστιες και άλλες θλίψεις, που παρακωρεί για να Τον πλησιάσουμε περισσότερο, να εφαρμόσουμε πιο πιστά τις θείες Του εντολές. Άλλους πάλι τους καλεί να Τον ακολουθήσουν με ένα κήρυγμα, μια ομιλία, μια πράξη, ένα λόγο μέσα από το Ευαγγέλιο Του.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο Κύριος δεν καλεί τον άνθρωπο μόνο μία φορά. Τον καλεί συχνά με πολλούς και διάφορους τρόπους. «Ίδου έστηκα επί την θύραν καί κρούω». Περιμένει έξω από την θύρα της ψυχής μας. Και κτυπάει, κτυπάει, υπομονετικά μέχρι να του ανοίξουμε.

Η θεία Του φωνή: «Δεύτε πρός με πάντες οι κοπιώντες καί πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς», ακούγεται σε κάθε εποχή και με πολλούς και διαφόρους τρόπους.

Στην θεϊκή αυτή πρόσκληση «δεύτε οπίσω μου», πολλοί άνθρωποι αδιαφορούν. Αφήνουν τον μεγάλο επισκέπτη έξω από την πόρτα της ψυχής τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το πόμολο της πόρτας της ψυχής είναι από μέσα. Εμείς πρέπει να ανοίξουμε. Ο Κύριος κρούει μόνο, δεν μπορεί να μπει στην ψυχή μας αν δεν θέλουμε εμείς. Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος ή να ακούσει την πρόσκληση και να ανοίξει στον μεγάλο Επισκέπτη ή να αδιαφορήσει και να κλείσει τα αυτιά του στο θεϊκό αυτό κάλεσμα. Το δεύτερο κάνουν πολλοί. Δεν θέλουν να ακούσουν τίποτα. Δεν θέλουν να ακολουθήσουν το δρόμο της πίστεως. Αρνούνται την αξία της αρετής και ζουν μια καθαρά σαρκική, υλιστική ζωή. Με κλειστούς ουρανοί. Χωρίς ιδανικά. Χωρίς πνευματικά ιδεώδη. Χωρίς κανένα ενδιαφέρον για την ψυχή. Χωρίς προοπτική αιωνιότητας. Σαν όλα να τελειώνουν στα λίγα χρόνια της ζωής αυτής.

Την πρόσκληση του Κυρίου «δεύτε οπίσω μου», ακολουθήστε με, δηλαδή στον δρόμο του Πνεύματος, στο μονοπάτι της αρετής και της πίστεως, την παρέρχονται, ενώ βρίσκουν χίλιες δικαιολογίες «προφάσεις εν αμαρτίαις». Όσο οι Μαθητές στη σημερινή ευαγγελική περικοπή αμέσως άκουσαν την θεία πρόσκληση και χωρίς να πουν καμιά δικαιολογία ακολούθησαν τον Διδάσκαλο, τόσο αυτοί βρίσκουν τόσες και τόσες δικαιολογίες για να μην τον ακολουθήσουν.

Πολλοί λένε: Δεν μπορώ να ακολουθήσω τον Χριστό γιατί είναι δύσκολη η ζωή της αρετής και της πίστεως. Και το λένε χωρίς να έχουν δοκιμάσει τον δρόμο αυτό.

Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι το περιβάλλον τους δεν τους αφήνει να ακολουθήσουν την πρόσκληση «δεύτε οπίσω μου». Συγγενείς, φίλοι, γνωστοί τους δείχνουν άλλους δρόμους και τους καλούν σ' άλλη ζωή. Η νοοτροπία της εποχής τους κλείνει τον δρόμο προς τον Σωτήρα Χριστό. Μεταθέτουν έτσι την ευθύνη γύρω τους για να ησυχάσουν την συνείδησή τους, γιατί δεν έχουν την δύναμη να υπερπηδήσουν κάθε εμπόδιο και να βαδίσουν τον θείο δρόμο.

Άλλοι πάλι δικαιολογούνται που δεν ανοίγουν την πόρτα της ψυχής τους στον μεγάλο Επισκέπτη από την έλλειψη δήθεν χρόνου, από τις ποικίλες απασχολήσεις του καθημερινού βίου. Δικαιολογία τόσο αστήρικτη, μια και ο Κύριος μάς ζητάει να Τον ακολουθήσουμε στην καθημερινή μας ζωή, χωρίς να αφήσουμε τις δουλειές μας, να ζούμε σαν αληθινά πιστοί.

Άλλοτε πάλι αναβάλλουμε να δεχθούμε την πρόσκληση, αναβάλλοντάς την για αργότερα. Λέμε: έχουμε καιρό, δεν μάς πήραν τα χρόνια, τώρα ας τελειώσω τις άλλες μου υποθέσεις. Και αυτά ενώ κανείς μας δεν ξέρει, αν είναι δική του η επόμενη ώρα ή η επόμενη ημέρα.

Πάλι όμως και σήμερα ο στοργικός και υπομονετικός Κύριος μάς απευθύνει την πρόσκληση και πρόκληση: «Δεύτε οπίσω μου».

Για να ακούσουμε όμως την θεία του φωνή, να ανοίξουμε την πόρτα της ψυχής μας, να κάνουμε τον Κύριο αρχηγό μας και να ακολουθήσουμε στα ίχνη του, πρέπει να παραμερίσουμε τα εμπόδια των δισταγμών, της αμφιβολίας, της ολιγοπιστίας, των αμφιταλαντεύσεων. Βασική προϋπόθεση είναι να διώξουμε τις δικαιολογίες για να βαδίσουμε τον δρόμο που μάς απεκάλυψε ο Κύριος και πρώτος αυτός τον βάδισε.

Ας μην αφήνουμε άλλο τον μεγάλο Επισκέπτη έξω από την πόρτα της ψυχής μας. Ας μην τον αφήνουμε να περιμένει. Πνευματικό μας συμφέρον είναι να του ανοίξουμε, να αποδεχθούμε την θεία του πρόσκληση και να ακολουθήσουμε τον αρχιποίμενα Κύριο.

Να τον ακολουθήσουμε βαδίζοντας το μονοπάτι της πίστεως και της αρετής. Μπορεί να είναι στενό, μπορεί να είναι ανηφορικό, αλλά καταλήγει όμως σε φωτόλουστη κορυφή.

Κι όποιος φτάσει στην κορυφή αυτή, τα δώρα που του χαρίζει ο Κύριος είναι ανακούφιση, ανάπαυση, γαλήνη, ειρήνη, χαρά. Αξίζει να αγωνιστούμε.

«Δεύρο οπίσω μου», μάς προσκαλεί ο Κύριος. Το κάλεσμα αυτό και η θετική ανταπόκριση του καθενός μας αποτελεί την απαρχή της σωτηρίας μας. Αμήν.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ε' 1-10
Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33
25 Ιουνίου 2017

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 33)

Η βασιλεία του Θεού είναι το σημαντικότερο «δώρο του Θεού» προς τον άνθρωπο. Η βασιλεία του Θεού, είναι μια κατάσταση αιωνιότητας, αγιότητας, δικαιοσύνης και αγάπης, όπου ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να βλέπει το Θεό, αλλά και να απολαμβάνει τα αγαθά της παρουσίας του. Αυτό το «δώρο του Θεού» το απαξίωσε ο άνθρωπος μέσα από την πτώση του και άρα και τη συνειδητή άρνηση του να προχωρήσει από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' ομοίωσιν Θεού».

Παρά την απαξίωση αυτή του ανθρώπου, εντούτοις εξακολουθεί να υφίσταται σαν προσφορά προς τον άνθρωπο η βασιλεία του Θεού και την ίδια στιγμή αυτή να γίνεται κατορθωτή μέσα και από τη δική του προσπάθεια. Μάλιστα το «ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού» του σημερινού ευαγγελίου, έρχεται να υπενθυμίσει κατά τρόπο εμφαντικό, ότι δεν αποκλείονται άλλες επιθυμίες της ζωής του. Ιδιαίτερα δε ότι η βασιλεία του Θεού δεν επιβάλλεται, αλλά επιτυγχάνεται και μέσα από την προσωπική συμβολή του κάθε ανθρώπου. Τούτο επιβεβαιώνει το αίτημα της Κυριακής προσευχής «ελθέτω η βασιλεία σου γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανώ και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Δηλαδή «είθε να έρθει η βασιλεία σου, είθε να γίνει το θέλημα σου και από τους ανθρώπους, όπως γίνεται από τις ουράνιες δυνάμεις».

Ευχόμαστε, λοιπόν, όχι για να κάμει ο Θεός ότι θέλει, αλλά για να μπορέσουμε να κάμουμε εμείς ότι θέλει ο Θεός. Παρακαλούμε, αλλά την ίδια στιγμή αγωνιζόμαστε ούτως ώστε μέσα από τις δικές μας πράξεις, μέσα από τον καθημερινό τρόπο της ζωής μας να γίνεται, να εκπληρώνεται το θέλημα του Θεού.

Η εκπλήρωση του θελήματος του Θεού μπορεί να εκφράζεται μέσα από την αποσιροφή του κακού και την αποξένωση από τα πάθη. Παράλληλα θα πρέπει να εκφράζεται και θετικά από τη στοργή και την αγάπη για τους άλλους. Μέσα από την προσευχή, την πίστη και την υπομονή την ώρα της δοκιμασίας. Ακόμα μέσα από την ζωντανή ελπίδα που διαλύει το σκοτάδι της απελπισίας και δίνει την πραγματική χαρά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας. Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό» (Ρωμ. ε' 5-6). Κατά συνέπεια, αν ο καθένας συναισθάνεται αυτή την προσφορά που συνέβαλε στη συμφιλίωση του με το Θεό, τότε θα πρέπει να την επιβεβαιώσει με έργα. Θα πρέπει ακόμα να συνειδητοποιήσει ότι αν ο Χριστός πρόσφερε το μέγιστο, τότε δε θα αρνηθεί να προσφέρει το υποδεέστερο.

Αν μας πρόσφερε το αναγκαίο για την ψυχή, τη σωτηρία, τότε να ήμαστε βέβαιοι ότι δε θα αρνηθεί να μας προσφέρει και τα αναγκαία για το σώμα. Μας παρουσίασε μάλιστα σήμερα σαν παράδειγμα τα πουλιά και τα αγριολούλουδα. Τα πρώτα τα συντηρεί χωρίς να χρειάζονται αποθήκες. Τα δεύτερα τα κοσμεύ, τα ντύνει μεγαλόπρεπα έστω κι αν σήμερα υπάρχουν κι αύριο θα τα ρίξουν στη φωτιά. Αν όμως ο Θεός φροντίζει γι' αυτά, τότε μας λέει «δε θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι», και καταλήγει: «Μην έχετε, λοιπόν, άγχος και μην αρχίσετε να λέτε «τι θα φάμε;» ή «τι θα πιούμε;» ή «τι θα ντυθούμε;» γιατί όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται το Θεό· όμως ο Ουράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν».

Τα πιο πάνω λόγια του Κυρίου δεν έχουν σαν στόχο να μας καταδικάσουν σε αδράνεια, ούτε και να μας εμποδίσουν από του να είμαστε συνετοί και προνοητικοί. Ο Κύριος θέλει να μας προφυλάξει από την περιττή και αγωνιώδη φροντίδα. Ιδιαίτερα δε, θέλει να μας προφυλάξει από την ψευδαισθηση ότι η ασφάλεια βρίσκεται στα υλικά αγαθά. Η ασφάλεια για τον άνθρωπο είναι μόνο ο Θεός γιατί είναι ο μόνος αιώνιος, ενώ τα υλικά αγαθά έρχονται και παρέρχονται. Εκείνο που χρειάζεται από μέρους του ανθρώπου είναι να εμπιστευθεί το Θεό και ζητήσει τη βοήθεια Του και να ευλογήσει το όποιο έργο επιτελεί. Επίσης πρέπει να είναι σε θέση να διακρίνει ότι δεν είναι πάντα ο δικός του ζήλος, η δική του εργατικότητα που επιτυγχάνει τα πάντα, αλλά ότι σ' αυτή την «επιτυχία» μεγάλη είναι και η συμβολή της πρόνοιας του Θεού. Ας θυμηθούμε και τη σχετική παράκληση στη θεία Λειτουργία «υπέρ ευκρασίας αέρων, ευφορίας των καρπών της γης και καιρών ειρηνικών».

Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος καλείται μέσα από τη δική του προσπάθεια, να γίνει συνδημιουργός με το Θεό και όχι να αντικαταστήσει το Θεό. Ο άνθρωπος καλείται να κάνει ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν, να ιεραρχήσει τις προτεραιότητάς του, κάνοντας διάκριση ανάμεσα στο μέσο και το σκοπό της ζωής. Τα υλικά αγαθά είναι το μέσο που θα μας βοηθήσουν να περάσουμε από το «ζην» της παρούσης ζωής, στο «ευ ζην» ή το «όντως ζην» της μελλούσης ζωής. Με τον τρόπο αυτό θα επιβεβαιώσουμε ότι τελικός μας στόχος είναι η βασιλεία του Θεού και όχι οι βασιλείες του κόσμου.

Αδελφοί μου, όσοι οραματιζόμαστε τη βασιλεία του Θεού ας εργαστούμε και για την επικράτηση της. Ας αντιπαθούμε σε ότι σφαγιάζει τη δικαιοσύνη και σκοτώνει την αγάπη και που δυστυχώς, είναι κυρίαρχο στοιχείο στις μέρες μας. Ας επικαλεστούμε το «ελθέτω η βασιλεία σου», αλλά ας συμβάλουμε με έργα στην ολοκλήρωση του αιτήματος «γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	4/6	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Δε.	1/5	ΠΕΓΓΕΙΑ, Αγ. Ματρώνα (Εοπ.)	Δε.	5/6	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Πα.	4/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ(Εοπ.)	Πε.	8/6	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	7/5	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Σα.	10/6	ΜΕΣΟΓΗ (Εοπ.)
Πε.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	18/6	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟΝ
Κυ.	14/5	ΕΜΠΑ	Κυ.	25/6	ΤΙΜΗ
Κυ	21/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ	28/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Κυ.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	4/5	ΤΙΜΗ (Εοπ.)	Κυ.	4/6	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυ.	7/5	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Σα.	10/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εοπ.)
Πε.	11/5	ΔΡΟΥΣΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	18/6	ΣΚΟΥΛΛΗ
Κυ.	14/5	ΠΟΛΟΥ	Κυ.	25/6	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ
Κυ	21/5	ΑΚΟΥΡΣΟΣ	Πε.	29/6	ΑΡΓΑΚΑ
Κυ	28/5	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Κυ.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εοπ.)	Κυ.	4/6	ΠΩΜΟΣ
Κυ.	7/5	ΣΙΜΟΥ	Κυ.	11/6	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πε.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος (Εοπ.)	Κυ.	18/6	ΑΡΜΟΥ
Σα	20/5	ΑΚΟΥΡΣΟΣ (Εοπ.)	Κυ.	25/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυ	21/5	ΣΑΛΑΜΙΟΥ	Πε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ	28/5	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Κυ.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

7/5	ΜΑΝΔΡΙΑ	11/6	ΑΡΜΟΥ
14/5	ΚΟΛΩΝΗ	18/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
28/5	ΚΟΥΚΛΙΑ	25/6	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

7/5	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ	11/6	ΔΡΟΥΣΙΑ
14/5	ΧΛΩΡΑΚΑ	18/6	ΠΟΛΕΜΙ
28/5	ΜΕΣΟΓΗ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

7/5	ΑΧΕΛΕΙΑ	11/6	ΚΟΝΙΑ
28/5	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	18/6	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org